

“El català serà una eina econòmica per a les noves generacions nord-catalanes”

Jean-Paul Alduy (Perpinyà, 1942) acaba de renunciar a la batllia de Perpinyà després de setze anys de ser-hi al capdavant, per centrar-se en la presidència de la Comunitat d'Agglomeració de Perpinyà-Mediterrània i en el seu escó de senador per la UMP de Sarkozy.

Amb la vostra renúncia a la batllia de Perpinyà s'acaben cinquanta anys de la nissaga Alduy, primer el vostre pare, Paul Alduy (entre el 1959 i 1993), i després vos. Com el viviu, aquest canvi?

—Ep! El fill és molt diferent del pare! El fill parla català, el pare no en parlava. D'una altra banda, el fill ha apostat per construir la cultura catalana i un espai econòmic transfronterer, i això crec que és una diferència més gran. Tinc una gran estima pel meu pare, però he de precisar que la meva política a Perpinyà ha estat totalment diferent. La seva política era massa local, molt francesa i fins i tot un poc jacobina.

—**Sou president de la Comunitat d'Agglomeració de Perpinyà-Mediterrània i senador. La llei no us obliga pas a renunciar a un dels seus càrrecs, però heu renunciat a la batllia de Perpinyà. Per què?**

—El 2010 serà un any de modificació molt forta de les estructures de les col·lectivitats locals de França, i en aquesta reforma la Comunitat d'Agglomeració de Perpinyà-Mediterrània tindrà el poder d'organitzar el territori. Hi haurà el Consell General - Consell Regional, amb el qual hi haurà una coordinació política, i també l'elecció de càrrecs, en què els consellers generals també seran consellers regionals, i hi haurà també les batllies. El futur de l'organiza-

ció territorial francesa donarà més pes a l'àmbit local i regional, i això demana una gran energia i disponibilitat per gestionar aquesta gran fita històrica. Per poder afrontar aquest repte he deixat la batllia de Perpinyà, que ara queda a mans del meu segon, Jean-Marc Pujol.

—**Teniu massa feina, doncs.**

—He fet aquesta tria d'eficàcia. El batlle té la responsabilitat de programar una acció de proximitat amb els ciutadans, la seguretat, la neteja, la mobilitat, i en general la gestió de la vida quotidiana de la vila. En canvi, l'Agglomeració s'encarrega del desenvolupament econòmic, de la sostenibilitat, el màrqueting territorial, etc. Són dos nivells molts importants, que necessiten homes i dones que hi aportin tota l'energia i el seu temps de feina.

—**Continuareu vinculat a la batllia de Perpinyà?**

—Sí, com a número dos, però serà el senyor Jean-Marc Pujol qui gestionarà el dia a dia.

—**Senyor Alduy, vau guanyar les darreres eleccions a Perpinyà per majoria absoluta. I pocs mesos després plegueu. Els vostres votants es poden sentir molestos.**

—Hi ha dues categories de gent a Perpinyà. La gent que m'ha votat, en aquest moment té dificultat d'entendre la meva posició perquè la Comunitat d'Agglomeració no és elegida directament pel ciutadà, sinó

a un segon nivell i, a més, les seves funcions no són gaire conegudes pels ciutadans. Això crea estranyesa i una certa desconfiança, ho puc entendre. Però la meua tria és de cor, per Perpinyà. El futur de Perpinyà és a l'Agglomeració, on es prendran les decisions més rellevants.

—**I l'altra mena de ciutadà?**

—El que no m'ha votat, que tampoc no és capaç d'entendre aquesta decisió perquè la cultura de l'esquerra francesa és una cultura de la divisió, de la lluita pels diners, de jacobinisme i de culte a la personalitat. No tenen capacitat d'entendre que nosaltres (la UMP de Nicolas Sarkozy) treballem en equip, i que Jean-Marc Pujol, ara batlle, és un més de l'equip i, com a tal, hem considerat que és el millor per a fer aquesta tasca. La meua decisió no és una decisió partidista ni egoista, sinó perquè hi guanyi la ciutat de Perpinyà. Jo no sóc un polític que m'enganxi al poder per passar bé el final de la meua vida.

—**El culte a la personalitat va molt amb l'estil Sarkozy. Voleu dir que és només una característica de l'esquerra francesa?**

—Bé, en realitat és molt típic de la cultura francesa... Jo estic molt orgullós d'haver estat capaç de prendre aquesta decisió, totalment lliure i pensada. Crec que és la primera vegada a França que un polític que té el poder, que no està obligat a deixar un càrrec per raons polítiques, de salut o jurídiques, el deixa perquè la seva convicció política li ho dicta. Jo tinc la convicció que el 2010 serà un any clau que necessitarà una presència molt forta de la meua persona com a president de l'Agglomeració per a la reorganització de les col·lectivitats franceses.

—**Quin marge de maniobra té l'Agglomeració per a treballar per la cultura catalana i les relacions transfrontereres?**

JORDI PUJOL

—En aquest moment, té la competència en política internacional i catalana i té capacitat per a construir aquest espai comú a banda i banda dels Pirineus. La competència cultural la tenen els municipis, i en veiem un exemple clar en l'Escena Catalana Transfronterera Salt-Girona-Perpinyà, amb un mateix programa d'arts escèniques catalano-francès. És una anticipació de com serà l'organització transfronterera el dia de demà. I amb la nova organització administrativa, l'Aglomeració tindrà competències per a impulsar iniciatives de construcció de l'espai únic cultural transfronterer.

—**Quin és l'estat de salut de la llengua catalana a la Catalunya Nord?**

“Per als nord-catalans el català és la reconquesta d'una cultura que ens semblava perduda. Però també una eina imprescindible per a organitzar un espai únic de més de vuit milions d'habitants”

—El meu primer pas com a batlle de Perpinyà el 1993 fou la creació a Barcelona d'una delegació de Perpinyà, només tres mesos després de ser elegit. És a dir, que des del primer dia, i a diferència del meu pare, vaig veure clar que hi havia molts vincles amb Catalunya que calia potenciar. Ara estic totalment convençut que el català és un símbol d'identitat. Per als nord-catalans és la reconquesta d'una cultura que ens semblava perduda. Però també és una eina imprescindible per a organitzar un espai únic de més de vuit milions d'habitants de la Catalunya del sud i la Catalunya del nord. Tinc un fill de quatre anys que tindrà més oportunitats de construir el seu futur en aquest nou espai transfronterer. Jo vaig estudiar a París perquè aleshores

el meu futur a Catalunya Nord era només un espai de 400.000 habitants molt tancat, i vull que ell tingui una altra perspectiva.

—**Més enllà del valor cultural, quin paper pot tenir el català en les relacions nord-sud?**

—El català serà una eina econòmica per a les noves generacions nord-catalanes. El meu fill va a l'escola Arrels, i parla català. Però quan arriba a casa i jo li parlo català, encara em respon en francès. És a dir, que tinc el repte de fer-li entendre que el català és la nostra llengua vehicular i que és important que n'entengui la importància més enllà de l'escola. Mireu, allò que la història va dividir fa 350 anys, ho hem de tornar a unir nosaltres de manera natural.

—**En aquest remodelatge de l'administració que prepara l'executiu de Sarkozy, les relacions entre el Consell General dels Pirineus Orientals i l'Aglomeració s'haurien d'intensificar. Però vós i el president del Consell General, el socialista Christian Bourquin, teniu una sintonia nul·la...**

“Entre Bouquin i jo hi ha desavinences ideològiques i personals, i una gran diferència en la concepció de la política”

—No hi ha ni una sola raó per a aquesta desavinença. Hi ha raons ideològiques i de caràcter personal amb aquest senyor. I també hi ha una gran diferència entre la meua concepció de la política i de les relacions polítiques amb les altres formacions. A l’Aglomeració hi ha representants socialistes, de dretes i de centre, i sóc capaç de dialogar i de donar responsabilitats molt potents a persones que no són del meu partit. En canvi, al Consell General la filosofia és totalment contrària: si no ets del partit del senyor Bourquin, no hi tindràs mai cap responsabilitat.

—**En general, cada partit vol repartir els càrrecs entre els seus. Això a la Catalunya del sud és ben normal...**

—Potser sí, però també hi ha un altre element de competència entre organismes que al sud no hi deu ser. L’orientació del president Sarkozy amb la reforma de les col·lectivitats és suprimir la superposició de competències i fer més eficaç el sistema. En aquest moment, la regió, el departament i les alcaldies tenen la capacitat de fer de tot, i això és una font de conflicte perquè tothom vol fer de tot per fer-se notar. I això passa amb el Consell General respecte a l’Aglomeració. Si cada organisme té competències diferents, no hi haurà rivalitats estúpides i tots es trobaran obligats a discutir i negociar els projectes amb pactes. Però ara a França tothom té la capacitat de fer allò que vulgui, i per tant no li cal pactar. Tot plegat és un pur afer de conquesta. I aquesta és la diferència entre el sud dels Pirineus i el nord.

Gemma Aguilera

“La reforma de l’administració francesa posa en perill la cultura catalana”

Marcel Mateu (Brullà, Rosselló, 1947) és vice-president del Consell General dels Pirineus Orientals, responsable de l’administració general, patrimoni, catalanitat i relacions amb Catalunya. També és tinent de batlle d’Elna pel Partit Socialista francès.

Amb la reforma de l’administració local i regional que pretén engegar el president Nicolas Sarkozy, les batllies i el Consell General perdreu capacitat de gestió?

—A França hi va haver una descentralització i ara, amb aquesta reforma, hi veiem una recentralització de totes les administracions. La reforma de les col·lectivitats que té al cap la dreta francesa implica un buidatge de competències brutal per a les administracions locals i regionals, fins al punt que només deixarà competències en carreteres, acció social i construcció d’escoles. Tota la resta d’atribucions que tenim ara, quedaran anul·lades.

—**Quines atribucions pot perdre el Consell si la reforma s’acompleix?**

—Ajudar les empreses, fer patrimoni, fer cultura, etc. Perdre poder d’actuació i de gestió, i això és molt perillós per al futur del nostre territori.

—**Fins al punt de posar en perill la supervivència del català a Catalunya Nord?**

—Serà molt greu per a la nostra llengua i la nostra cultura. El Consell General ha fet grans esforços en

aquest sentit, i si a nosaltres se’ns impedeix de continuar, qui ho farà? Els municipis i l’Aglomeració? Fins ara no ho han fet pas gaire. Penso que aquesta reforma de les col·lectivitats serà un cop molt fort per al nostre patrimoni cultural i lingüístic. Els avenços que hem fet es poden perdre si els municipis i l’Aglomeració no intensifiquen els esforços en aquest sentit. L’estat francès no ho farà, no pas per manca de diners, sinó perquè mai no li ha interessat.

—**El 2012 hi ha eleccions a l’estat francès. Un canvi de color polític podria salvar la situació?**

—Ja veurem com s’aplica aquesta llei, que començarà a caminar el 2010 i hauria d’entrar en vigor el 2014. Per sort, efectivament, el 2012 hi ha eleccions nacionals, i aquest atac a les regions podria desactivar-se si hi ha un canvi de govern. Amb la descentralització impulsada pels socialistes, que implicà que el poder fos més a prop de la gent, es van obtenir molts fruits. Des del Consell hem construït moltes escoles i hem donat un impuls valuós a la cultura catalana. Però si es manté l’estat jacobí de Sarkozy, no ens en sortirem pas.